

Kurjet Pietarissa ja Koivistolla

Lähes 40 Kurkea ystävineen purjehti 15.7.2014 illansuussa Princess Maria-laivalla kohti Pietaria. Oltiin perinteisellä Kurkien Sukuseuran kesäretkellä. Ilta oli lämmin ja meri tyyni.

Kirkkaassa yössä ihmeteltiin Suursaaren silhuetia ja aamutunteina Nevansuun rantoja.

Satamassa tunnin kestäneen passitarkastuksen jälkeen päästiin starttaamaan Kari Hämäläisen ohjaama linjuri Pietarin kaupunkikierrökselle.

Tutustuttiin Jusupovin upeaan palatsiin ja siellä olevaan Grigori Rasputinin huoneeseen, jossa oli aikanaan juonittu Rasputinin murhaa yrittämällä myrkyttää hänet.

Historian mukaan Rasputin tosin kuoli tuon tapahtuman seurauksena, mutta tosiasiallinen syy siihen oli hukkuminen, sillä ruhtinas Felix Jusupov ystävineen oli heittänyt Rasputinin pahoin haavoittuneena Moika-jokeen. Kun hänet kolmen päivän päästä löydettiin, voitiin todeta hänen keuhkoissaan olleen vettä.

Jusupovin museo on yksi hienoimmista kartanomuseoista Pietarissa. Palatsi sijaitsee lähellä teatteriaukiota, Moikajoen rannalla. Se oli Jusupovin suvun omistuksessa vuosina 1830 - 1917. Sen interiöörit ovat harvinaisen upeita ja hienoja, vaikka puolentoista vuosisadan aikana niitä on monesti muutettu ottaen huomioon muodin muutokset.

Marmoriortaat sfinkseineen ja amureineen, tanssisali pilareineen sekä silkkidamastilla tai tammella verhotut huoneiden seinät osoittavat, että sisustamisessa Jusupovit eivät säästäneet rahaa ja palkkasivat työhön parhaat mestarit.

Myös oma teatterisali kuvaa suvun äveriäisyyttä.

Museokäynnin jälkeen jatkoimme tovin kaupunkikierrosta ja majoituimme Moskova-hotelliin, jossa nautimme myös maittavan illallisen.

Toisen vierailupäivä vietimme Pietarhovissa, joka kylpi auringon valossa kullattuine patsaineen ja suihkulähteineen.

Meidät otti jälleen kerran vastaan orkesteri, joka soitti meille Porilaisten marssin ja pari muuta suomalaislaulua.

Sanotaan, että hovin pihalla toimivat sadat suihkulähteet toimivat omalla vesipaineellaan, mutta epäilyttämään jäi ainakin 24 metrin korkeuteen nousevaa vesipatsasta. Hieno se oli, mutta liekö tuo tosiasiaassa toiminut ilman tekniikan apua?

Itse hovin päärakennukseen oli niin valtavat jonot, että jätimme sen tällä kertaa suosiolla odottamaan seuraavaa retkeä. Sen sijaan poikkesimme Montplaisier-palatsiin, joka oli myös täynnä vanhaa taidetta sekä Hermitage-rakennukseen, jonka erikoisuuksiin kuului mm. toisessa kerroksessa oleva ruokasali, jonka keskellä olevaan pyöreään ruokapöytään mahtuu yhtä aikaa 14 henkeä. Pöytä oli katettu nytkin Pietarin ajan tyyliin. Pöydän erikoisuus oli, että se vinsattiin alakerrasta täysin katettuna ruokasaliin.

Pietarhovin puisto näytti parhaat puolensa ihanassa kesäilmassa.

Puistossa oli mitä erilaisimpia suihkulähteitä ja laitteita mm. suihkupuu ja polku, jossa väärä askellus käynnisti kastavan suihkun. Myös ankkalampi äänineen oli hupaisa nähtävyys.

Illansuussa saimme päähämme pistäytyä kesäkuussa avattuun Fabergemuseoon, jossa on esillä runsaasti Fabergen ja hänen mestariensa tuotantoa

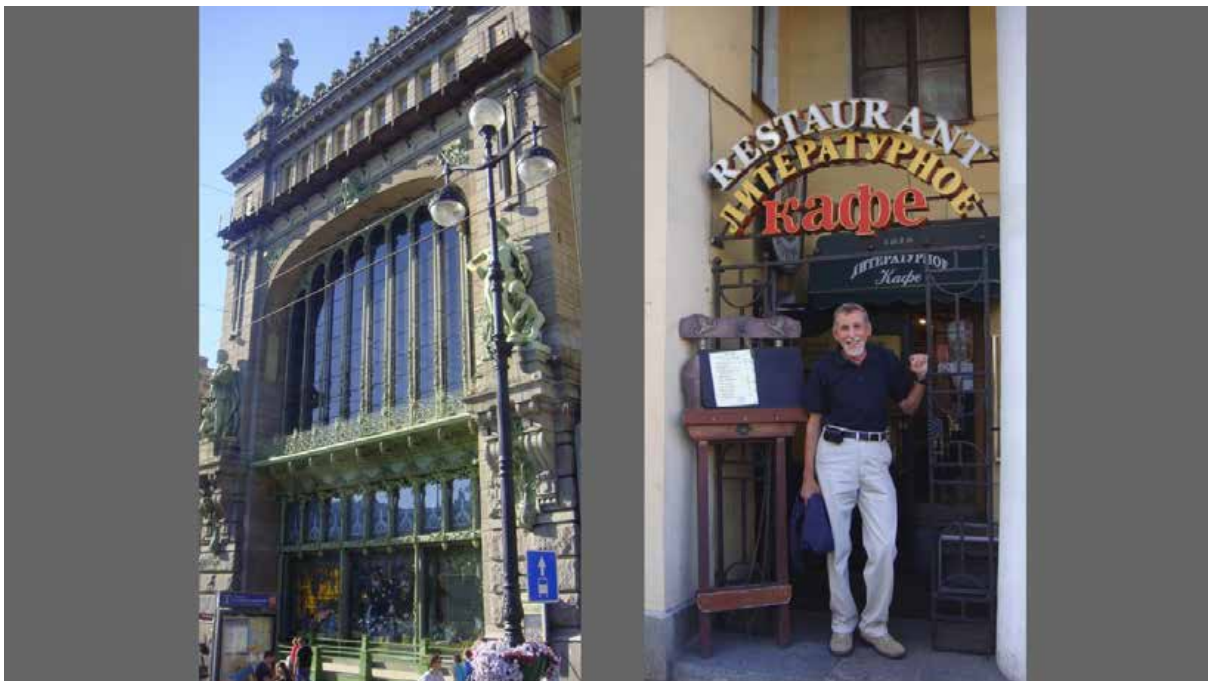
Vaan eipä museoon mennäkään ilman varauksia. Pitkään saimme jallittaa henkilökuntaa sallimaan meille kierros näyttelysaleissa. Tunnin odotuksen jälkeen ovet avattiin meille, tosin ilman opasta, joka oli ehtinyt livistää edellä kulkeneen seurueen päätettyä kierroksensa

Museorakennus itsessään on näkemisen arvoinen ja loistava käyntikortti nykyrakentajille esineistöstä puhumattakaan. Hyvin voin suositella sitä tutustumiskohteeksi Pietarissa.

Illallisen nautimme Moikajoen varrella Nevski prospektilla sijaitsevassa viihtyisässä Internaturnoje-ravintolassa, joka oli vuorattu elävän näköisillä kirjastoa jäljittelevillä tapeteilla

Sen jälkeen ajoimme Nevan rantaa kuin jokiristeilyllä ainakin ja ihailimme Pietarin sopusuh-
taisuutta ja kauneutta ilta-auringossa. Edellisen Pietarissa käynnin jälkeen silmiin pisti erityi-
sesti kaupungin puhtaus. Ei näkynyt kadulla tupakan tumppeja eikä purukumin jätteitä ja
puistot oli hoidettu viimeisen päälle. Pietarilaiset tepastelivat kaduilla hyvin pukeutuneina ja
siistittyinä. Taitaisi olla suomalaisilla oppimista puhtaanapidosta.

Perjantaina olivat vuorossa Pietari-Paavalin linnoitus kirkkoineen ja vankilamuseoineen.

Pietari-Paavalin linnoitus on Pietarin historiallinen keskus. Sitä rakennettiin Domenico Trezzinin johdolla vuodesta 1703 arkkitehdin kuolemaan saakka vuoteen 1734. Linnoitusta hallitsee Pietari-Paavalin kirkko, joka on edelleen Pietarin korkein rakennus peräti 122,5 metriä. Kirkon lentävän enkelin veistoksen kruunaama kärki on tunnettuja Pietarin symboleja.

Pietari-Paavalin upeaan salikirkkoon on haudattu tsaari Pietari I:stä lähtien kaikki Venäjän keisarit ja keisarinnot sukulaisineen.

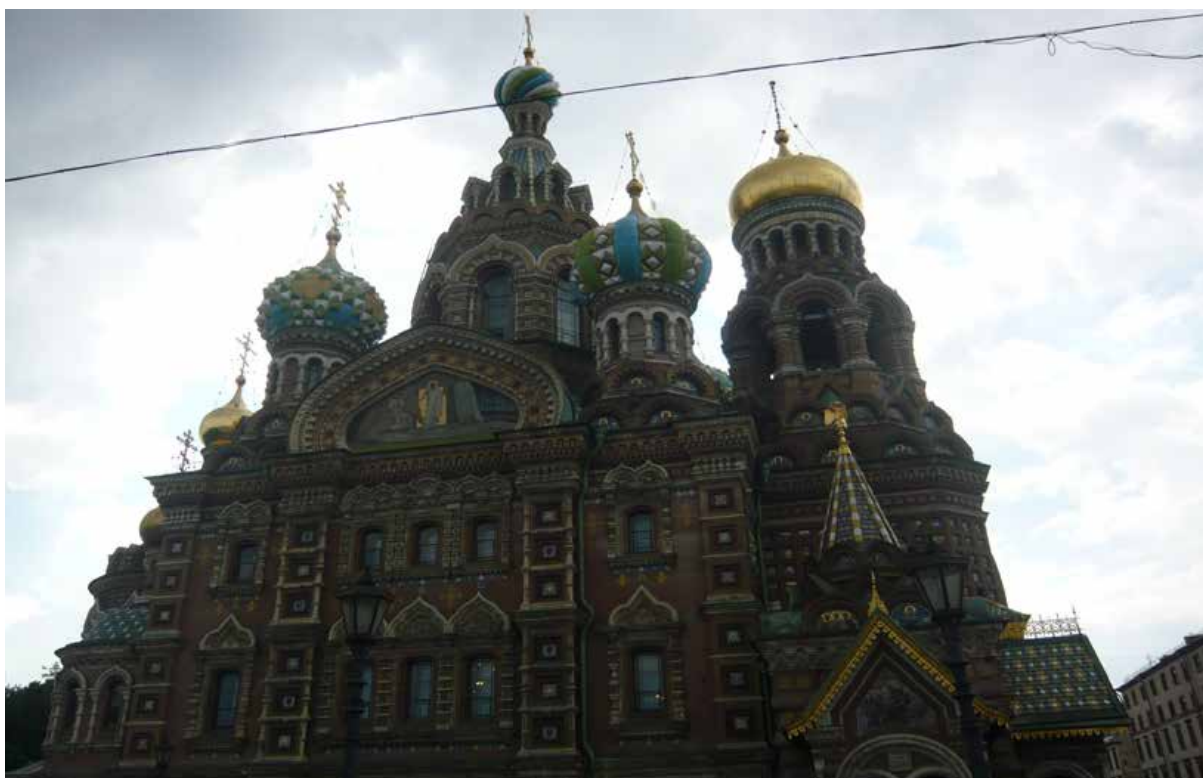

Pienipäinen Pietari istui omassa häkissään.

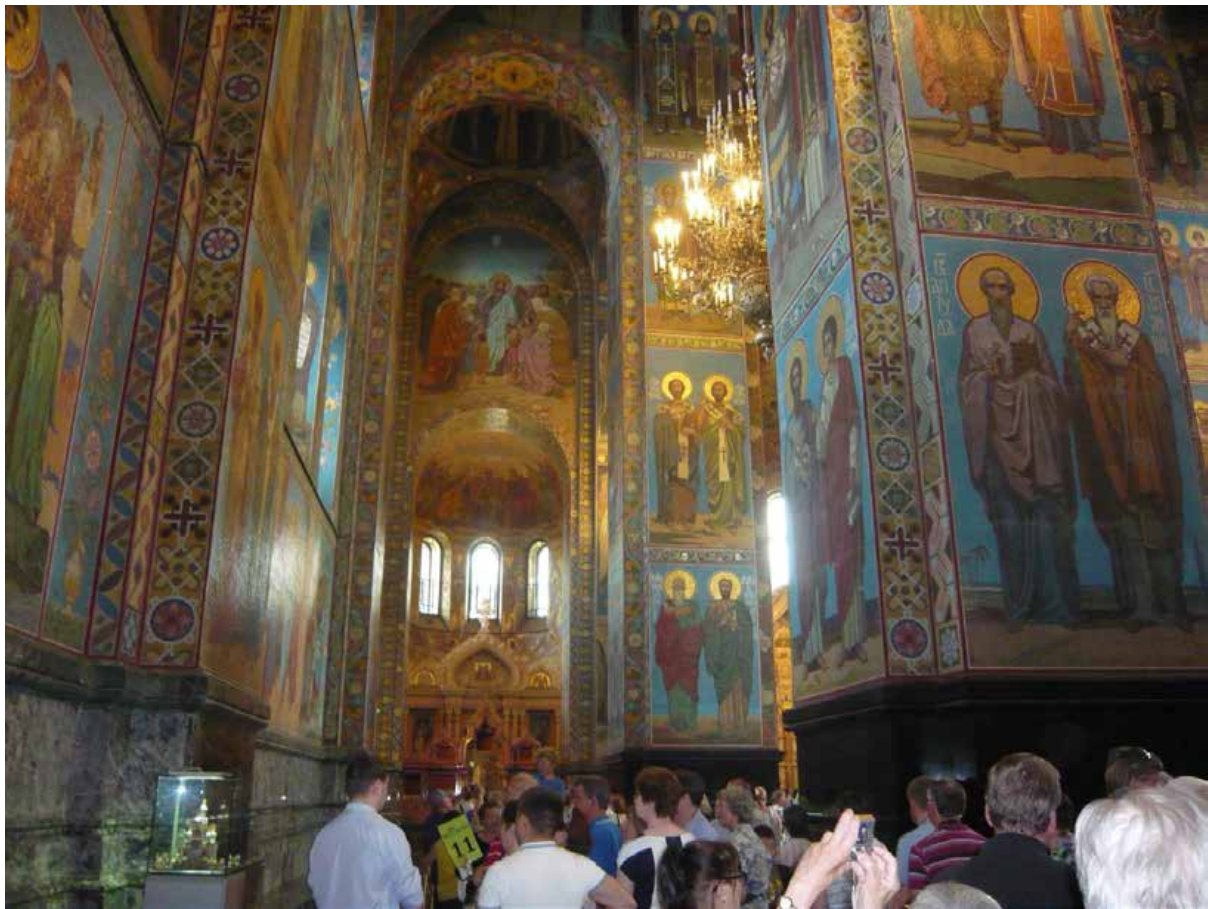
Seuraava kohteemme oli Kirkko veren päällä.

Aikaisemmilla retkillämme olimme ihailleet Verikirkkoa vain ulkopuolelta. Tällä kertaa keskityimme sen tutustumiseen perusteellisesti. Kirkkohan on rakennettu paikkaan, jossa Aleksanteri II murhattiin 1. maaliskuuta 1881. Tapahtuman seurauksena päätti Aleksanteri III vuonna 1883 rakennuttaa paikalle kirkon ja julisti suunnittelukilpailun, jonka voittivat arkkitehdit Alfred Parland ja Ignati Malyshev venäläiskansallistyyllisillä suunnitelmillaan. Rakentaminen aloitettiin heti, mutta se kesti lähes neljännesvuosisadan. Kirkon monenkirjavuus syntyy erilaisten materiaalien kekseliäistä rinnastuksista. Sisätiloissa on ikonostaasin, alttarikaton ja lattian mosaiikeissa yli 20 erilaista kivilajia, mm jaspista, nodoliittia, porfyryria ja italialaista marmoria.

Kirkko oli entisöity entiseen loistoonsa. Se oli upea nähtävyys kaikkineen.

Lauantaiaamuna suuntasimme bussimme kohti Koivistoa ja siellä yhteistyössä venäläisten kanssa järjestettyjä Koiviston juhlia, jotka tosin kulkivat nimellä Ystävyysden rannat.

Ennen juhlia poikkesimme kuitenkin vanhaan tapaan myös Kurkelassa, jossa selvästi näkyvät jo muutosten tuulet. Rannan tuntumaan oli tullut mm. hautausmaa.

Uudisasukas esitteli yleensä kotikontujaan ja kertoi paikan historiaa, jossa oli paljon tuttuakin.

Siellä täällä olivat vanhat talot saaneet väistyä pietarilaisten rikkaiden datsojen tieltä, vaikka kylän perusrakenne olikin vielä varsin hyvin säilynyt. Osittain kylä oli myös pahasti lepikoitunut.

Kotikonnuilla söimme maukkaan retkilounaan, jonka meille Kari Hämäläinen oli valmistanut.

Jo Kurkelassa pukeuduttiin juhla-asuihin.

Koiviston kirkolle tullessa alkoi rankka sadekuuro. Paikalliset olivat ehtineet jo levittää myynti- ja esittelypöytänsä pihalle ja Koivistoseurankin osasto oli puolivalmis, kun sade yllätti.

Puolisen tuntia kärvisteltiin sateessa ja aprikointiin siirtäkö juhla sisätiloihin, kunnes sade yhtä äkkiä kuin oli tullutkin lakkasi ja juhlat pääsivät alkamaan. Oli tervetuliaispuheet, tanssi- ja laulusesityksiä, runonlausuntaa ja musiikkia. Koivistoseuran edustajat laskivat seppeleen Purje ja risti-muistomerkillle.

Myytiin makkaraa ja muita herkkuja palanpainikkeineen. Väkeä oli runsaasti niin Suomesta kuin Koivistoltakin.

Kaikki kuitenkin loppuu aikanaan. Nämä juhlat päättyivät iltanuotioon ja yhteislauluun, jonka me suomalaiset valtasimme pitkien venäläisesitysten päätteeksi lähes kokonaan.

Hyvillä mielin ja monia kokemuksia rikkaampana nousimme bussiimme illansuussa ja palasimme kotiin puolenyön aikoihin.

Teksti: Jiivee Kurki

Kuvat: Jiivee Kurki ja Erkki Peippo